

SKIP FYRI 70 MILJ. - EINGIN EIGARI

I átta mánaðir hava teir á Gøtaverkan í Gøteborg smíðja skip so tað hevur staðið eftir, tað er skip sum kostar 70 milj. krónur. Men nú er komið í ljós, at tað er eingin sum eigur tað, og tær 14 miljónir krónur, sum longu er lagdur í at byggja hetta skip sýnast at fara fyri skeyti.

Talan er um ein turbintankara upp á 145.000 tons dw., ið skuldi handast einum útgerðarfelag á Bahamaoyggjunum í nóvember 1968 — tað hava teir ið hvussu so er hildið. Men nú vil útgerðarfelagið ikki kennast við skipið. Utgerðarmaðurin

sigur seg ongantið at hava bílagt tað.

Víst hava samráðingar verið millum verftið um slikt skip, men orðrin er ongantið latin.

Ög so er at spyrja hvi skipið er farið í gerð? Eini boð komu gjøgnum fjarskrivaran um at alt var klárt at fara í holt við at byggja. Ikki fyrr enn kontraktin skuldi skrivast, tá kom í ljós, at har var eingin orðir.

Við fjarskrivaranum sum prógvforslu fer skipasmíðjan nú at krevja 14 miljónir í endurgjaldi. Hetta er tað arbeiðið higartil hevur kostað.

Teir kríggjast framvegis í SUDUR-SUDAN

Eitt av heimsins mest blóð-igu og drúgvu uppreisnum heldur støðugt áfram. Tað er guerillakríggið, sum er millum nekararnar í suður Sudan og stjórnina í Khartoum, sum mest hevur arabiskar limir.

Eitt tíðarbíl eydnaðist tað 30 ára gamla forsetisráðharranum Sadik el Madhi at minka um kríggjið, m.a. samráddist hann við grannalondini um ikki at veita uppreisnarmonnum stuðul og eisini ferðaðist hann

sjálvur til krigsumráði og tók við um reformpolitikk.

So víða vildi hann geva seg, at hann lovaði at hava val og taka 36 um boðsmenn uppí ting ið frá Suður Sudan.

Men nú er Madhi fráfarin orsakað av ósemju í egna flokki hansar Umma-flokkinum.

Stríðið stoðst av, at semja ikki fekkst í lag hvør skuldi verða forseti, tá »valið« hoveði verið.

PRÍSVINNARI TIL FØROYA

RITGERÐIR UM JØRGEN FRANTZ JACOBSEN

Jens Rye Larsen, Alborg studentkursus, og Leif Jørgen Petersen, Ranum statsseminarium, eru teir, ið hava vunnið ársins vinnarar fyri ritgerðir um »Jørgen Frantz Jacobsen og hans forfatterskabe«.

Umframt fekk Erik Juul Jensen, Uldum virðislon, hann fekk

bókaverkið »Færoerne« fyri ritgerð sína.

Teir báðir prísveitararnir fáa hvør sína fria ferð við Tjaldrunum til Føroya í juli mánað.

Teir, ið domt hava hvørjir vinnarar skuldu vera, eru bóka vörðurin O. E. Jacobsen, mag. art. dr. phil. Aa. H. Kamp og Arne Ludvigsen, arkitektur.

Hættisligt við MINKAFRAMLEIÐSLUNI

Tað er ov stór framleiðsla av minkaskinum um allan heim. Ein framleiðsla, sum er órentubul og beinleiðis gevur fleiri framleiðarum tap.

Tá sesongin í 1967 tók við, lógu miljónir av minkaskinum á goymslu um allan heim. Herafrat kemur so framleiðslan í hesum árinum, sum fer at gera skinnmarknaðin enn vánaligari.

Hetta eru veruleikar ið tala og geva pelsframleiðarum grá hár í høvðið, tí stóðan er sera hættislig. Danska pelsframleiðarablaðið »Dansk Pelsdyravls« hevur grein, eftir formanninum í danska pelsframleiðarafelagnum, har hann beinleiðis spyr, um tann framman í hesum árinum, sum fer at leiðslan, sum nú er, skal halda áfram ella stöðga.

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sleg av føroyskum tógv.

TØTINGARVIRKID

vj Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

»Eru tygum mentur at halda á?»

»Hvat sker, um eg ikki eru mentur?« spurdi hann og læi so kældiga. Hvat hoveði tygum so gjørt við meg? Lati meg liggja eftir?»

Eg bloytti, og bant um aftur. Har gjordist ikki stórt meira.

So toygdi hann seg nærri at mær og segði blidliga: »Tygum eru ikki reinforur í hugsan«.

»Tja, visindaliga.« Men eg eri ikki so skitligrur í hugsan sum fólk flest.»

»Eg meini um Camille og meg«.

»Eg veit væl, hvat tygum halda. Tygum vita best sjálvur, um tað er rítt at hugsa óreint um tykkum bæði.«

»Leggi tygum ikki uppí hetta«. Men hann stórlei og knappliga segði hann: »Hoyri meg — um nú tað skuldi verið, at vit sluppu burturúr hesum við livinum, so er okkurt, sum eg vil víð forvitnast um. Hvar er ætt Camille?»

»Tey eru øll deyð.«

»Er so eingin av hennara ætt á lívi?»

»Tað er eingin uttan verjar hennara. Fyrstóðukvinnan og eg.«

»Hovdu tygum havt nakað at funnist at, um eg hevði havt hug at gift meg við henni?»

Hesin spurningur, ið kom so óvæntaður, fekk meg at notra. Í fyrstuni helt eg tað vera fyrri at arga, hann segði so. Men eg

uppá spott, mundi hann helst farið og sligið meg. Hann var skjarligrur í hesu tíðini.

»Hm«, segði eg, vil hon giftast við tygum?»

»Sýr hana sjálva«.

Camille sat og horvdi móti okkum; hon hoyrði so væl sum ein antena, og hon var so hugbundin av hesum manni, at hugur hennara sveimaði um hann, og bert um hann. Mær nýttist ikki at spyrja.

»Tygum eru tukthúsfangi«, segði eg.

Hann ypti akslar. Tað var nakað sum landfarsótt, eitt nú sum meslingar, so var tað yvirstaðið. »Faðir Doonan heldur, at hann kann hjálpa okkum á leið. Í minsta lagi kann hann fáa styt um reysitíðina hjá okkum. Eg haldi vit eiga tað á, halda tygum ikki tað?»

»So avgjort«, segði eg. Men hjá mær sjálvum hoveði eg ta hugsan, at tað mundi vera reiðiliga ymist, antin teir sluppu frá nokrum. Um vit nakrantíð komu til Tahiti, var tað óvist, um tey fóru at vera nakað takksom fyrri bragðið, tí ikki eru fólk, ið annars eru hildin deyð, altíð líka vælkomnir aftur millum tey livandi.

»Mene«, segði eg, »tað ber ikki til, at hon einki annað skal hava enn tað, tygum eru vanur við, eins og himmalins fuglar. Tygum ætla saktans ikki, at hon skal liva sitt liv á verthúsunum?»

»Eg kenni ein plantingarupp-sýnsmann á Fiji. Eg haldi hann

hevði vilja sloppið mær at arbeiðt hjá sær«.

»Halda tygum ikki tað hevði verið torført hjá tygum nú at farið og arbeiði sum hini?»

Hann stíraði og segði ovursintur: »Far til helvitis. Spell at eg nakrantíð fór at tosa við tygum«. Hann royndi at koma sær á fotur.

»Bið nú«, segði eg argur.

»Leika ikki so í. Eg nýðist eisini at tosa við hin verjara. Eg rópti fyrstóðukvinnuna. Hon kom til okkara. »Sessist«, segði eg, hon risti treisk við høvðinum. Her lá ikki væl á. Hon hugdi ikki til Frobisher.

»Eg standi væl«.

»Tað er um Camille. Hesin maðurin vil fegin giftast henni.«

»Tað verður av ongum«, segði hon. »Bið hann fara til helvitis«.

»Er ikki eitt sindur av órættvísi uppí her hjá tygum?« Ikki lá tað væl fyrri hjá mær at tosa hana til, men kortini vildi eg roynt at leggja gott orð fyrri Frobisher — hann hugdi spentur at mær, tí hann ótaðist um hvussu hon bar seg at. »Eg hugsi eg tori siga, at hetta er álvara hjá honum...«

»Hvat veit hann um álvara yvirhovur?»

»Tygum kundu ið hvussu er lurta eftir, hvat hann hevur at siga.«

»Eg gevi aldri mitt viðmæli.«

»Men um hon nú verður við...«

»Vit hava altíð havt børn at fostra. Eitt meir ella minni ger ongan mun.«

»Eg haldi at ungumoyin er góð við mannin.« Eg hevði fingið einhvønn tokka til Frobisher — tað man hava tókst honum ræðuligt at hoyra fremmand

fólk tala um hann og handla við honum sum einumhverjum deyðum luti.

»Góð við?« segði hon tvitin.

»Tvetla nú ikki so sum tey plaga í vikublodunum. Hon er so ung, at hon hevur einki skil á tilikum sum kærleika.«

»So«, segði eg so ísakalt.

»Tala tygum av egnum royndum?« Men hon lurtaði als ikki eftir mær.

»Kærleiki«, teskaði hon fordomandi á málinum. Av orðaljóði hennara glykaðist fyrri einari mynd av teim ódyru, angandi skokjuhusunum aftanfyrri Fauburg Montmartre við tí reyða plüssinnbúgvinum — øll tey ringastu herbergini, genturnar á gøtunum og uttanfyri skeinkiholunum, tey handlandi, metandi eygnabrá, teimum grammu alfonsunum í fjarleika, madammuni, í fremsta rúmi við lyklakippinum undir belti.

»Kærleiki«, tók hon uppafur.

»Nei, tað er ólíkligheit. Og eisini hjá Camille. Vit áttu kanska at havt varskógva hana. Men um hann hevur gjørt hana tjúkka...« Hon tók seg aftur, tá ið hon sá í andlit mitt.

Nú trúi eg hvørjum orði, ið var sagt um hana — tað er sagt, at tað eru tey víðvundu millum

horur og horkallar, ið handfara guitarin við størsta eldhuga á gotufundum. Fula fortíð hennara í skokjuhusunum skuldi munast aftur onkursvegna.

»Slepp henni sjálvari at tala fyrri seg«, segði eg.

»Tað ber ikki til. Hon er blind.«

»Hann er ikki av teimum ringasta...«

Aftur tók hon orðið av mær, eldað í øði: »Skulu tygum nú

eisini hjálpa og tváa freistarin?»

»Á, hatta eru orðini gamlar gentur nýta, tá ið tær kaga undir seingirnar um kvöldið. Hvor er tað nú sum talar sum vikublaðssoga?»

Hini hovdu vent sær á at lurta eftir okkum. Tey gjordust forvitin.

Harry Frobisher var nú vordin ótolin. »Den rúga av orðum um einki«, segði hann lág-mæltur. »Tað er gjørt, og hvat so?»

Fyrstóðukvinnan gløddi at honum á tremur av illsinni.

»Tygum víðganga tað?»

Hvi ikki tað? Vit vildu tað bæði. Tá ið ein sær, hvussu stutt ein hevur eftir at liva, reður um at gera skjótt av og fáa sum frægast burturúr. Eg gifti meg við henni, antin tygum dáma tað ella ikki.«

»Ikki so leingi eg eri á lívi...«

Harry Frobisher smulkaði so kalliga at henni: »Skuldu tygum doyð, ja so gjordist sjálvandi okkurt.«

Eg segði ikki fyrstóðukvinnuni frá, at faðir Doonan kom bein aftanfyrri hana. Vit vóru nú so mælskt, at væl hoyrdist: óivað hevði hann hoyrt hvort orð. Hon stakk saman, tá ið hann rordi við arm hennara.

»Hvi leika tygum so í«, segði hann blíðmæltur.

»Henda menniskja krevur at sleppa at giftast við Camille.«

»Ja, Camille hevur sagt mær frá tí. Eg eri fegin við«, segði faðir Doonan.

»So?« tygum hava einki ímóti tí?»

»Ikki petti. Tá ið tann tíð er, skal eg vera fegin við at víga tey sjálvur. (Framhald)

ARBÆIÐSTÓL
STOYFUGÐS
TIMBUR
BYGGITILFAR

TELEFON: 5148 - 5265
TELG.: KJELBRO, KLAKKSVÍKAR
TELEX 20

KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL

PI. J. F. KJELBRO

